

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

59. An si quis omisit, v. g. Sacrum propter studium, teneatur explicare in confessione hanc circumstantiam? Ex p. 1. tract. 7. res. 62.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

eidem virtuti religionis, non tamen eodem modo illi opponuntur, cum diuersam materiam respiciant, & diuersam habeant deformitatem; nam accedere cum peccato mortali ad Eucharistiam, opponitur reuerentiae Sacramento debita quoad puritatem animae, quae puritas est dispositio necessaria ex iure naturali diuino. Accedere vero ad illam non ieiunium, opponitur reuerentiae debita, quo ad dispositionem corporalem, & non est dispositio necessaria ex iure naturali, & diuino. Adde quoddam homicidium, furtum, contumelia eidem virtuti opponuntur, nempe iustitiae commutativae, & tamen differunt specie solum ob materiae diuersitatem nedum ex quocumque defectu.

Alibi in to. 2. Ref. 85. 86. 87. & in Ref. 77. §. Sed licet inter principium, & medium, a ver. nā post sex. & in Ref. 78 §. vlt. ad melium ver. Hae sententia.

2. Notandum est tamen hic obiter, quod ego alibi docui, posse infirmum periculosè agrotantem sumere Eucharistiam non ieiunium post intervallum sex dierum; imò adduxi Ludovicum de San Iuan, putantem sufficere intervallum trium dierum; nunc vero addam ea, quae praeter Armillam notat circa praesentem quaestionem Hurtado *vbi supra à dis. ficut. 16. in fine*, vbi sic ait: Doctores ferè omnes pro repetitione Eucharistiae sumendae ab infirmo periculosè agrotante non ieiunio, requirunt intervallum aliquorum dierum inter vnam, & alteram communionem; Tabiena intervallum sex dierum; Armilla vero nullum assignat, absque dubio credens, repeti posse quoties potest à sano ieiunio, quod in Concilio Constantiensi *sess. 13.* indicari videtur, dum excipit infirmos absque vlla limitatione, quo videtur indicare, toties posse ab illis non ieiunio sumi, quoties à sanis ieiunio. Ita Hurtado, vide me ipsum *in 3. pari. tract. 4. resol. 4. 4.* sed ego in casibus contingentibus libenter concederem infirmis, posse recipere iterum sacrum viaticum post intervallum trium, vel quatuor dierum.

RESOL. LVIII.

An qui non audit Missam in die Dominico, in quem incidit Festum alicuius Sancti, satisfaciat dicendo in confessione se in die Festo semel Missae Sacramentum praetermississe?

Idem quaeritur, si eodem die duplici titulo ieiunandum sit.

Et idem est, si quis Festum violasset opere seruii ratione duplici Festi occurrentis.

Et cursum inferatur, quod qui furatur rem Sacram de loco Sacro, satisfaciat, si dicat, se furatum fuisse rem Sacram, nec opus est dicere de loco Sacro. Ex part. 1. tract. 7. Resol. 22.

Sup hoc in to. 4. tr. 6. Ref. 63. ex doctrina §. 1. & 2. & signa- ter §. 3.

§. 1. Negatiuè responderet Tannerus *in 2. 2. disp. 5. q. 6. dub. 2. n. 24.* Homobonus *de exam. Eccl. disp. 1. tract. 5. c. 12. q. 76.* Fabrus *de Panis. in 4. sent. disp. 17. q. vnic. disp. 24. cap. 2. n. 36.* Nauarrus *in Manuali. c. 11. n. 4.* Lopez *in instr. part. 1. c. 29.* Rodriquez *in summ. tom. 2. c. 23. n. 3.* Coninch *de Sacram. disp. 2. dub. 6. n. 47.* Reginaldus *in praxi. to. 1. lib. 6. c. 4. n. 129.* & alij, qui putant, in tali casu non sufficere, si penitens dicat: Omissi Sacram in die Dominico, sed opus est dicere, in illo die Dominico incidisse, v.g. festum D. Ioannis Baptistae.

2. Sed contrariam sententiam puto esse probabiliorem, quam tuentur, & docent Vasquez *in 3. p. tom. 4. q. 91. art. 1. dub. 4. num. 9.* Nugnus *in addit. ad 3. part. quaest. 9. art. 2. dub. 3.* Henriquez *lib. 5. c. 5. n. 6.* Glossa, *lit. B.* Sancius *disput. 1. 1. num. 17.* Sanchez *de matrim. tom. 3. lib. 9. disput. 16. num. 6.* vbi sic ait: [Hinc deducitur pro materia de Penitentia, dum obligat praecipuum audiendi Sacram, aut abstinendi

à seruilibus, ratione duplici Festi concurrentis, vt si Festum incidat in die Dominica; aut ieiunij, ratione vigiliae incidentis quatuor anni Temporibus, aut Quadragesimae, vnicam esse malitiam, praecipuum illud transgredi; atque ita sufficenter fateri dicentem, se ieiunium, aut Festum violasse. Idem docet etiam Ledesma *in sum. to. 1. de Pen. c. 19. concl. 6.* Megala *in 1. p. lib. 1. c. 16. n. 5.* Sa verb. *Confessio, §. quidam putant.* Et hanc sententiam magis in praxi esse vltu receptam, testatur Homobonus *de exam. Eccl. part. 1. tr. 5. c. 12. q. 76.*

3. Vnde ex his inferitur, quod qui furatur rem Sacram de loco sacro, satisfaciat, si in Confessione dicat, se furatum fuisse rem sacram: nec opus est dicere de loco sacro, quia vtraque illa circumstantia ad eandem rationem formalem virtutis religionis spectat. Ergo, &c. Et ita docet Fagundez *Præcept. 2. lib. 4. cap. 5. num. 2. 1. in fine.*

RESOL. LIX.

An si quis omisit, v.g. Sacrum propter studium, teneatur explicare in confessione hanc circumstantiam? Ex part. 1. tract. 7. Ref. 62.

§. 1. Affirmatiuè responderet Zumel *in p. 2. q. 71. art. 5. disp. 4.* qui citat Gandauentem, Gabriellem, Riccardum: putat igitur in tali casu, studium, ex cuius affectu omittitur Sacrum, in die festo, esse peccatum specie, ac numero distinctum ab ipso peccato omissionis, ac proinde distinctè in Confessione explicandum.

2. Sed ego contrariam sententiam sustinendam esse puto, quam docent Valentia, Medina, Azorius, & Vasquez, quos citat, & sequitur Tannerus *in part. 2. disp. 4. q. 4. dub. 2. n. 15. & 20.* Et ratio est: quia voluntas ipsa omittendi, atque etiam actus ille ex se malus cuius affectu inordinato omittitur aliquid praecipuum, per se, ac formaliter loquendo, nec specie, nec numero distincta sunt peccata à subsequente omissione, ac proinde, nec distinctè in confessione aperienda sunt. Actus enim ille idèd malus est, quia ordinatur per modum causae, siue mediij, ad consummandum omissionis peccatum: sed in genere moris vnum peccatum numero censetur actus consummatus peccati, & ceteri, qui ad ipsam consummationem ordinantur, si aliunde mali non sunt; ergo, &c. Igitur absolute dicendum, quod actus, qui est causa omissionis, si per se alioqui malus non sit, non est peccatum specie, vel numero distinctum à subsequente omissione.

RESOL. LX.

An actus, qui est causa omissionis culpabilis sit peccatum distinctum ab ipsa omissione?

Et an actus, qui sunt ab operante post propositum omittendi praecipuum; vt si quis, v.g. proponeret omittendi Missam propter pigritiam, vel aliam causam, & postea tempore celebrationis Missae domi studeat, aut ambularet, an, inquam, hi actus dicantur causa omissionis Missae, & consequenter sint peccata? Ex part. 3. tractat. 6. & Misc. 2. Resolut. 8.

§. 1. Vt si quis ita studio sit intentus, vt relinquat audire Missam, an istud studium sit in seipso peccatum, & contineat in se deformitatem distinctam à malitia omissionis Missae? Negatiuè respondet cum Vasquez *in part. 2. disp. 93. c. 3. n. 10.* Beccano *p. 2. Theol. scholast. tr. 2. c. 3. q. 5.* & aliis. Dico igitur tam voluntatem expresse omittendi, quam opus, quod